

Лилибей, той се сговорилъ съ Помпония касателно състава на армията, прѣдначена за Африка, и охранението на Сицилия. Отъ числото на всичкитѣ легиони подъ тѣхното распорѣждане, Сципионъ избралъ прѣимущественно 2-та Каннски, на които далъ №. №. 5-ий и 6-ий, тѣй като тѣ били съставени отъ най стари, заслужили и опитни войници, осждени да служатъ до края на войната за поражението при Канна, за което, спорѣдъ мнѣнието на Сципиона, тѣ не били виновни. Избора имъ възбудилъ между тѣхъ вѣсторгъ, твърдѣ понятенъ и толкозъ по голѣмъ, че тѣ, както и всички други войски въ Сицилия, успѣли вече да оцѣнятъ високитѣ достоинства на Сципиона и да се привържатъ къмъ него отъ все сърдце и душа. Сципионъ усилилъ тѣзи 2 легиона до 6.200 души пѣхота и 300 души конница въ всѣкий, уволнилъ неспособнитѣ за служба ветерани и ги замѣнилъ съ волонтери отъ по на прѣдъ събрания отъ него легионъ, усиленъ сжщо до такова число пѣхота и конница. Като образувалъ по този начинъ (съ легионитѣ на съюзницитѣ) една отлична армия, на брой около 40.000 души пѣхота и 2.700 души конница, той я качилъ на 400 товарни кораба и, подъ критието на прѣдни 40 военно-морски кораба, раздѣлени на 2 ескадри, заминалъ за Африка, като началствувалъ лично дѣсното крило и като ималъ подъ свое началство брата си Луция, а началството надъ лѣвото крило възложилъ на вѣрния си легатъ Лелия.

Като миналъ благополучно морето, той излѣзълъ на носа на западъ отъ Картагенъ и доближилъ съ армията си на 1 миля (около 1½ верста) до Утика (днесъ Боасхатъ, близо до Тунистъ), а флотата му хвърлила котва въ пристанището на този

градъ. Ужасъ се распространилъ въ Картатенъ, който нѣмалъ въ това време нито армия, нито полководецъ за съпротивление на Сципиона, стоящъ почти подъ стѣнитѣ на столицата. Тамъ билъ само Аздрубалъ, Гисконова синъ, но и той се намиралъ при Сифакса. Сената веднага испратилъ да го повика въ Картатенъ и да го убѣди да склони Сифакса да се въоръжи противъ Сципиона, а между туй почналъ на бързо да събира войска и възложилъ на Ханнона, синъ на Амилкара, съ 4.000 души конница, да наблюдава Сципиона. Ханнонъ, слѣдъ като направилъ нѣколко разузнавания, небрѣжно се расположилъ на квартири въ едно село, на 15 мили отъ римския лагеръ. Сципионъ, като искалъ да се избави отъ Ханнонова отрядъ, испратилъ противъ него Массиниса, който се билъ присѣдинилъ къмъ римската армия съ нумидийска конница, на брой около 2.000 души, и самъ трѣгналъ слѣдъ него съ римската конница, която скрилъ въ засада задъ едни хълмове. Конницата на Ханнона бързо излѣзла отъ квартиритѣ си и отблѣснала Массиниса до засадата, но стрѣмително атакувана изъ нея отъ римската конница, заловена и заобиколена отъ Сципиона и Массиниса, била разбита, принудена да избѣга и прѣслѣдвана, като загубила около 3.000 души убити (въ туй число Ханнонъ и 200 видни картагенци) и взети въ плѣнъ. Слѣдъ това Сципионъ обсадилъ Утика — и направилъ почти сжщото, за което толкова укорявали Аннибала, когато той слѣдъ сражението при Канна не отишълъ къмъ Римъ. Но обстоятелствата били съвѣмъ други: Аннибалъ основателно не намѣрилъ за благоразумно и прѣдпазливо да отиде къмъ Римъ, както достатъчно се обясни на своето мѣсто по горѣ; — а Картагенъ билъ съвѣмъ